

## UNA MIRADA, UN SOMRIURE I... LES ORENETES

Fa estona que les dones i els nens han marxat a buscar qualsevol cosa comestible i, ahir, els homes van sortir a caçar i encara no han tornat. La fetillera resta sola dins la cova. Suca un tros de camussa a la infusió de farigola que té al costat del foc i s'encamina cap a l'entrada. Allà se sent un picar familiar, clop, clop, clop... El fa un home que, vestit amb pells d'animals, seu sobre un roc. Amb un os, pica una pedra de sílex que aguanta sobre una cuixa: clop, clop, clop... Quan sent la presència de la fetillera aixeca el cap i somriu. Ella no pot evitar que se li remogui alguna cosa dins seu. Aquesta mirada i aquest somriure la van captivar ja fa molt temps. Llavors era una joveneta de poques sangs lunars que havia quedat òrfena en morir la seva mare dies després del part. Va tenir la sort que una de les dones del clan li pogués fer de dida. Però va ser la seva àvia, l'anterior fetillera del clan, qui la va pujar. D'ella va aprendre tots els secrets de les cures i de les plantes remeieres.

Quan aquell jove foraster somrient va visitar el clan fent el seu viatge iniciàtic, va captivar a tothom, Embadalia nens i adults explicant històries a la vora del foc mentre dibuixava, al terra amb un bastó, animals increïblement realistes. I tenia una habilitat única per treballar amb les mans i fabricar eines i armes de pedra. A ella no li va costar gens convèncer-lo que aturés el viatge. Des de llavors que estan junts.

— Para un moment que et netejaré la ferida.

L'home s'atura. Ella s'agenolla i, amb el tros de camussa, li neteja l'esvoranc de la cama que, fa quasi una lluna, li va fer un senglar acorralat. Malgrat els emplastres i les cures constants, la ferida, poc a poc, va empitjorant. Massa fonda.

— No te la destapis, que no hi vagin les mosques.

Ell torna a somriure mentre l'acaricia amb una mà que sempre ha sigut delicadament aspra.

— Seu una estona amb mi.

Ella seu al seu costat i queden en silenci, contemplant la vall que s'estén als seus peus. S'adona que l'home segueix amb la mirada el vol ràpid i acrobàtic de les orenetes. Sempre l'han fascinat.

— Són boniques, eh?

— On deuen anar a l'hivern? M'agradaria poder-les seguir.

Ella, que el coneix més que a sí mateixa, gira el cap fent veure que mira una oreneta i evita que l'home vegi les llàgrimes que li entelen els ulls. Sap que, si hi arriba, no superarà el pròxim hivern. Ambdós ho saben. Han vist altres ferides fatals i arribar les orenetes més de quatre vegades els dits de les mans. Són els més vells del clan. Prova de consolar-se pensant que han tingut sort, una vida llarga i feliç. Però, com s'ho farà sense aquella mirada i aquell somriure? S'haurà de conformar amb els nets i... les orenetes.

*Nereta*